

Carta a les treballadores cabrejades amb TMB

SOLIDÀRIES AMB TREBALLADORES DE TMB :: 25/02/2012

En este conflicto sois vosotras las principales afectadas, pero este no es un conflicto aislado. El conflicto viene de largo y se llama explotación.

[Català]

Carta de Solidaritat amb les treballadores cabrejades amb TMB

Fa temps que ens parlen de crisi, però nosaltres la crisi l'hem viscuda sempre. La nostra crisi és el capitalisme. Avui, amb aquesta excusa, proven d'expressar-nos més i més i encara més. Proven de fer-nos barallar entre nosaltres, dividint-nos entre usuàries i treballadores, entre nascudes aquí i nascudes més enllà, entre les que cobren 600 euros i les que cobren 1200...i el cas és que, masses cops, ho aconsegueixen.

Elles van en cotxe oficial, ni utilitzen el metro, ni el bus. Elles no són nosaltres. Elles veuen augmentar els seus beneficis mentre pugen i pugen els preus de les nostres necessitats més bàsiques. Les retallades no ens afecten a totes per igual. Mentre a unes ens foten, d'altres se'n beneficien.

Si ens veiem obligades a utilitzar el transport públic es perquè hem de vendre la nostra força de treball per poder sobreviure en aquest món. Si ens veiem obligades a desplaçar-nos és perquè no tenim la manera de poder cobrir les nostres necessitats i desitjos sense haver de vendre'ns. No és pas que ens agradi l'escalforeta que dona de bon dematí amuntegar-se i esclafar-se unes contra les altres per anar a treballar —amb contracte o sense—, estudiar, repartir currículums, etc. No, no és això. Ens agradaria molt més poder-nos quedar a casa estimant-nos o fent un cafè, o llegint un bon llibre al sol. Però el cas es que hem d'utilitzar el transport públic.

Avui ens trobeu entre vosaltres i si seguiu així també ens trobareu demà. No perquè reivindiqueu una millora salarial o perquè reivindiqueu una baixada de les tarifes, no només per això. Sinó perquè heu decidit plantar-li cara a l'empresa, al Poder, i això es un gest que ens sembla digne de ser recolzat. Però no ho oblideu, no ens oblideu. En aquest conflicte sou vosaltres les principals afectades, però aquest no és un conflicte aïllat. El conflicte ve de llarg i es diu explotació. Avui sou vosaltres, demà o ahir vam ser unes altres, però cada dia som moltes les que des del nostre aïllament lluitem contra tot sistema de dominació...i soles no podrem fer gaire cosa: ens necessitem per poder combatre el capitalisme, un sistema que no ens tracta com a humans sinó com a recursos humans.

Ens colarem al metro, sabotejarem les màquines expenedores, pintarem a les andanes i no deixarem de fer-ho perquè un dia alguna sindica-lista signi algun conveni i us convidi —i ens convidi— a marxar a casa dient que ja no es pot fer res més. La nostra lluita és quotidiana i cap concessió podrà fer-nos aturar. Avui ens demaneu Solidaritat, i per descomptat que la tindreu, però volem que sapigueu perquè estem aquí avui recolzant-vos al igual que recolzarem totes les vagues i lluites d'aquelles que lluitin contra de l'ordre establert i no

només pels seus interessos corporativistes i particulars.

La Solidaritat és una paraula que només pot ser escrita en majúscules, i és per això que us fem saber:

No és només avui que ens fa ràbia que ens cobrin per utilitzar un transport que voldríem no haver d'utilitzar més. No és només avui que ens fa ràbia que hi hagi policia per tot arreu, tan pública com privada. No és només avui que detestem als seus còmplices, que els emparen i protegeixen —ja siguin revisores, «chivates» o pilots rastreres—. No és només avui que tenim un profund odi per les que ens governen, per les que ens exploten, per les que ens controlen, per les que ens demanen el bitllet, per aquelles que ens venen. No és només avui que lluitarem i buscarem còmplices. La lluita avui serà amb vosaltres, però esperem que demà també hi sigueu.

Per l'extensió de la resistència i el suport mutu. Per la lluita contra els atacs del capitalisme. Per una vida que mereixi tal nom.

[Castellano]

Carta de Solidaridad con las trabajadoras cabreadas con TMB

Hace tiempo que nos hablan de crisis, pero nosotras la crisis la hemos vivido siempre. Nuestra crisis es el capitalismo. Hoy, con esta excusa, intentan exprimir más y más y aún más. Intentan hacernos pelear entre nosotras, hacer divisiones entre usuarias y trabajadoras, entre nacidas aquí y nacidas más allá, entre las que cobran 600 euros y las que cobran 1.200... y el caso es que, demasiadas veces, lo consiguen .

Ellas van en coche oficial, ni utilizan el metro, ni el bus. Ellas no son nosotros. Ellas ven aumentar sus beneficios mientras suben y suben los precios de nuestras necesidades más básicas. Los recortes no nos afectan a todas por igual. Mientras a unas nos joden, otras se benefician.

Si nos vemos obligadas a utilizar el transporte público es porque tenemos que vender nuestra fuerza de trabajo para poder sobrevivir en este mundo. Si nos vemos obligadas a desplazarnos es porque no tenemos la manera de poder cubrir nuestras necesidades y deseos sin tener que vendernos. No es que nos guste el calorcito que da de buena mañana amontonarse y aplastar a unas contra otras para ir a trabajar -con contrato o sin-, estudiar, repartir currículums, etc. No, no es eso. Nos gustaría mucho más podernos quedar en casa amándonos o haciendo un café, o leyendo un buen libro al sol. Pero el caso es que tenemos que utilizar el transporte público.

Hoy nos encontramos entre vosotras y si seguíis así también estamos mañana. No porque reivindicáis una mejora salarial o porque reivindicáis una bajada de las tarifas, no sólo por eso. Sino porque habéis decidido plantarle cara a la empresa, al Poder, y esto es un gesto que nos parece digno de ser apoyado. Pero no lo olvideis, no nos olvidéis. En este conflicto sois vosotras las principales afectadas, pero este no es un conflicto aislado. El conflicto

viene de largo y se llama explotación. Hoy sois vosotras, mañana o ayer fuimos otras, pero cada día somos muchas las que desde nuestro aislamiento luchamos contra todo sistema de dominación... y solas no podremos hacer gran cosa: nos necesitamos para poder combatir el capitalismo, un sistema que no nos trata como humanos sino como recursos humanos.

Nos colaremos en el metro, sabotearon las máquinas expendedoras, pintaremos los andenes y no dejaremos de hacerlo porque un día alguna sindicalista firme algún convenio y os invite -y nos invite- a marchar a casa diciendo que ya no se puede hacer nada más. Nuestra lucha es cotidiana y ninguna concesión podrá hacernos parar. Hoy nos pedís Solidaridad, y por supuesto que la tendréis, pero queremos que sepáis porque estamos aquí hoy apoyándoos al igual que apoyaremos todas las huelgas y luchas de aquellas que luchen contra del orden establecido y no sólo por sus intereses corporativistas y particulares.

La Solidaridad es una palabra que sólo puede ser escrita en mayúsculas, y es por ello que os hacemos saber:

No es sólo hoy que nos da rabia que nos cobren por utilizar un transporte que quisiéramos no tener que utilizar más. No es sólo hoy que nos da rabia que haya policía por todas partes, tanto pública como privada. No es sólo hoy que detestamos a sus cómplices, que los amparan y protegen -ya sean revisoras, «chivato» o pelotas rastreros-. No es sólo hoy que tenemos un profundo odio por las que nos gobiernan, por las que nos explotan, por las que nos controlan, por las que nos piden el billete, por aquellas que nos venden. No es sólo hoy que lucharemos y buscaremos cómplices. La lucha hoy será con vosotras, pero esperamos que mañana también estéis.

Por la extensión de la resistencia y el apoyo mutuo. Para la lucha contra los ataques del capitalismo. Por una vida que merezca tal nombre.

<https://ppcc.lahaine.org/carta-a-les-treballadores-cabrejades-amb>